

Gyukics Gábor

Az armadillo evolúciója

Csónakodhoz rajzszőgezem árnyékomat
mozdulatlanság tapad nyelvem alá
szememben az elmúlt napok történései
nyelvem hegyéről a levegőbe suhannak
hangom elrejtőzik a szélben

pihenésre van szüksége a szónak
látomás szivárog át az ajtó résein
a küszöböt felszakítva
félretaszított szemgolyóimat
nyállal tisztítva helyezem vissza üregeikbe

hajad verseskötetből kitépett lapok
várákozássá puhult az idő
bőröm könyvborító
körmöm ékezet minden elfelejtett betűn

az égbolt elnyelte a szemnek láthatót

pár mintát hagyott csak érzékszerveinknek

kitisztítom fülemből az elviselhetetlen hangokat
ínyemre ragadt a zaj szennye
ujjaim csitítják fogam csikorgását
vonósok koncerteznek
tenyerem álmában
hangom lehelete nem éri utol
a hegedű húrjáról elpattant
kéményen kisikló dallamod
hiába hántasz le magadról minden réteget
bőröd, színe bár változik,
ugyanaz marad

a boncmester álma

testem halott rákollójával
piszkálom ki álmaim szövetét jövőm lapjaiból
vállam a szél árnyékának támasztom
fuvallatok fújják vissza a számba minden mondatom
gondolataim nem uralják a ködöt
párhuzamosok lázadoznak
lélegzetem töltésének alján
az erdő fái önmagukba roskadnak
a mezők élei láthatatlan lények
égbe vezető ösvényeivé változnak
idő-taposta göröngyeik felett keresik
izzadságom puhította hangjukat
hajukkal tisztítják fogam réseit
arcélemmel szabdalják húsomat
vállamnak támasztott
csontlétrán kúsznak a magasba
megmaradt testrészeimmal
szelídítik a lent maradtakat
hidegem irányíthatatlan

